

Sygn. akt I UK 393/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)
SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)
SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2013 r.,

- 1. oddała skargę kasacyjną,**
- 2. przyznaje adw. K. O. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej wykonywanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2012 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 stycznia 2012 r. i przyznał M. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 26 grudnia 2011 r. do kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. S. urodził się 12 grudnia 1968 r., z zawodu jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych. W dniu 22 lutego 2011 r. wystąpił po raz pierwszy z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 11 kwietnia 2011 r. uznała, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 14 września 2010 r. do dnia 31 marca 2012 r. Jednakże decyzją z dnia 25 maja 2011 r. organ rentowy odmówił M. S. przyznania świadczenia rentowego, wskazując, że ostatni okres podlegania przez niego ubezpieczeniom społecznym ustał w dniu 20 sierpnia 2008 r., a zatem niezdolność do pracy nie powstała w okresach, o których mowa w art. 57 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W okresie od dnia 8 czerwca 2011 r. do dnia 8 września 2011 r. wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w firmie „D.” w R. jako pracownik w tartaku. W dniu 24 listopada 2011 r. M. S. ponownie wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 9 stycznia 2012 r. uznała po raz kolejny, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do marca 2012 r., nie stwierdzając jednak u niego całkowitej niezdolności do pracy. W oparciu o opinię biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i neurologii, Sąd pierwszej instancji ustalił, że u wnioskodawcy występują zaburzenia schizotypowe z komponentem depresyjnym, zespół zależności alkoholowej w okresie abstynencji, stan po urazie głowy w 2007 r. bez następstw neurologicznych. Stan zdrowia wnioskodawcy w okresie od 8 czerwca 2011 r. do 8 września 2011 r. uległ istotnemu pogorszeniu w porównaniu do stanu poprzedniego, co spowodowało u niego częściową niezdolność do pracy do kwietnia 2013 r.

W tym stanie sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie, gdyż spełnia on łącznie wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wskazane w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz.U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Wskazał, że w celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii – A. T. oraz psychiatrii – R. Ć. Biegli stwierdzili, że wnioskodawca był częściowo niezdolnym do pracy od czerwca 2010 r., jednakże w okresie od 8 czerwca 2011 r. do 8 września 2011 r. stan jego zdrowia uległ istotnemu pogorszeniu w porównaniu do stanu poprzedniego, co spowodowało u wnioskodawcy częściową niezdolność do pracy do kwietnia 2013 r. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 26 grudnia 2011 r., tj. od daty zakończenia pobierania zasiłku chorobowego do kwietnia 2013 r.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania. Organ rentowy podniósł, że dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia nie dają podstaw do przyznania wnioskodawcy renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Z opinii biegłych lekarzy sądowych wynikało, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od czerwca 2010 r. Częściowa niezdolność do pracy nie powstała zatem w czasie zatrudnienia, ani w ciągu 18-tu miesięcy od jego ustania, gdyż ostatni okres ubezpieczenia ustał w dniu 20 sierpnia 2008 r. Przyznania prawa do świadczenia nie uzasadnia również stwierdzone pogorszenie stanu zdrowia, które zdaniem biegłego psychiatry nastąpiło w czasie zatrudnienia od 8 czerwca 2011 r. do 8 września 2011 r. i nie spowodowało istnienia całkowitej niezdolności do pracy. U wnioskodawcy w czasie ponownego zatrudnienia od 8 czerwca do 8 września 2011 r. nie powstały żadne dodatkowe schorzenia, które stanowiłyby samoistną podstawę orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Ze zgromadzonej dokumentacji wynikało, że w okresie od lipca do sierpnia 2011 r. przebywał on ponownie w Centrum Psychiatrii w M. z powodu rozpoznanych zaburzeń schizotypowych. Mając to na uwadze, organ rentowy, wniósł o uwzględnienie jego apelacji.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny stwierdził, że dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia nie dają podstaw do przyznania wnioskodawcy renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Z opinii biegłych lekarzy sądowych, a przede wszystkim z opinii biegłego lekarza psychiatry wynikało, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od czerwca 2010 r. Częściowa niezdolność do pracy nie powstała zatem w czasie zatrudnienia, ani w ciągu 18-tu miesięcy od jego ustania, gdyż ostatni okres ubezpieczenia zakończył się w dniu 20 sierpnia 2008 r. Jak wynikało z akt sprawy, wnioskodawca M. S., urodzony 12 grudnia 1968 r. posiadający wykształcenie zasadnicze zawodowe - mechanik maszyn i urządzeń przemysłowych, pracował w charakterze ślusarza (do 30 czerwca 1992 r.), pracownika transportowego (od 2 maja 1994 r. do 1 listopada 1994 r.), pracownika fizycznego (od 2 listopada 1995 r. do 2 lutego 1996 r. oraz od 2 marca 1998 r. do 25 marca 1999 r.), dozorczy mienia (od 18 kwietnia 1996 r. do 8 grudnia 1996 r.), robotnika budowlanego (od 1 czerwca 2000 r. do 30 listopada 2000 r.), pilarza (od 18 stycznia 2001 r. do 17 lutego 2001 r.) oraz stolarza maszynowego wielooperacyjnego (od 18 lutego 2001 r. do 31 lipca 2007r.). W dniu 22 lutego 2011 r. wystąpił po raz pierwszy z wnioskiem o rentę. Rozpatrując powyższy wniosek, zarówno lekarz orzecznik ZUS w dniu 22 marca 2011 r., jak i komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 6 kwietnia 2011 r. uznali, że z powodu stwierdzonych zaburzeń schizotypowych oraz zespołu zależności alkoholowej w okresie abstynencji wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, ale dopiero od daty 14 września 2010 r. i do marca 2012 r. Podkreślenia wymaga, że powyższe orzeczenia zostały wydane po dokładnej analizie przez organ rentowy stanu zdrowia wnioskodawcy i po zasięgnięciu opinii konsultanta psychiatry. W dniu 8 czerwca 2011 r. wnioskodawca podjął zatrudnienie w „D.” w charakterze pracownika tartaczego na podstawie umowy o pracę zawartej na krótki czas określony od 8 czerwca 2011 r. do 9 września 2011 r. Po upływie miesiąca od dnia rozpoczęcia pracy zaczął chorować w związku z rozpoznanymi wcześniej zaburzeniami schizotypowymi. W dniu 24 listopada 2011 r. M. S. wystąpił z ponownym wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W przeprowadzonych w postępowaniu przed organem rentowym badaniach przez

lekarza orzecznika ZUS w dniu 13 grudnia 2011 r. i komisję lekarską ZUS w dniu 9 stycznia 2012 r. ponownie stwierdzono, że wnioskodawca z powodu tych samych zaburzeń schizotypowych oraz zespołu zależności alkoholowej jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 14 września 2010 r. jednakże powyższa niezdolność nie sięga całkowitej niezdolności do pracy. W opinii sporządzonej na zlecenie Sądu Okręgowego, biegły lekarz sądowy specjalista z zakresu psychiatrii także uznał, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia w postaci zaburzeń schizotypowych powodują jego częściową niezdolność do pracy, tyle, że jest to niezdolność wcześniejsza o około dwa miesiące, bo istniejąca od czerwca 2010 r. W opinii uzupełniającej z dnia 16 czerwca 2012 r. ten sam biegły psychiatra stwierdził, że w okresie zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze pracownika fizycznego w „D.” od 8 czerwca 2011 r. do 8 września 2011 r. u wyżej wymienionego nastąpiło istotne pogorszenie stanu zdrowia w porównaniu do stanu istniejącego przed podjęciem zatrudnienia, to takie stwierdzenie doprowadziło ponownie biegłego do konkluzji, że wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy w tym samym stopniu (częściowo niezdolny do pracy), a pogorszenie stanu zdrowia nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Biegły wskazał, że w okresie ponownego zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze pracownika fizycznego w tartaku, od 19 lipca 2011 r. do 17 sierpnia 2011 r. przebywał po raz kolejny w Centrum Psychiatrii w M. z rozpoznaniem zaburzeń schizotypowych i zespołem zależności alkoholowej - aktualnie abstynencja. Z karty informacyjnej z powyższego pobytu wynika, że pomimo regularnego leczenia w PZP u wnioskodawcy nastąpiło stopniowe pogorszenie stanu psychicznego, które nie powodowało jednak całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, takie stwierdzenie biegłego nie może być uznane za pogorszenie stanu zdrowia powodujące ponowną częściową niezdolność do pracy o jakiej mowa w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jest oczywistym i nie wymaga to wiadomości specjalnych, że w przypadku istniejących schorzeń psychicznych w ramach tej samej jednostki chorobowej stan zdrowia pacjenta może być raz gorszy i wymagający hospitalizacji, a to znów lepszy, gdzie następuje leczenie ambulatoryjne. Tak było i w tym wypadku, gdzie częściową niezdolność do pracy wnioskodawcy od czerwca 2010 r. biegły

stwierdził na podstawie wpisów w karcie informacyjnej ze Szpitala Psychiatrycznego z okresu pobytu od 14 września do 22 października 2010 r., a w której zaznaczono, że od około dwóch miesięcy przed hospitalizacją nastąpiło stopniowe pogorszenie samopoczucia wnioskodawcy. Zdaniem Sądu organ rentowy miał rację, że przyznanie wnioskodawcy prawa do świadczenia rentowego nie uzasadnia również stwierdzone pogorszenie jego stanu zdrowia, które zdaniem biegłego psychiatry nastąpiło w czasie zatrudnienia od 8 czerwca 2011 r. do 8 września 2011. r, gdyż nie spowodowało istnienia całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy. U wnioskodawcy w czasie krótkiego zatrudnienia w firmie D. nie powstały żadne dodatkowe schorzenia, które stanowiłyby samoistną podstawę orzeczenia o jego częściowej niezdolności do pracy. Pracy tej nie podjął również w ramach jakichś nowych kwalifikacji, które nie były oceniane przez biegłych sądowych (biegłego psychiatry) w odniesieniu do częściowej niezdolności do pracy od czerwca 2010 r. Reasumując, Sąd stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich przesłanek do przyznania mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, bo niezdolność ta nie powstała w okresie o jakim mowa w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 maja 2013 r. w całości skargą kasacyjną. Powyższemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię: - art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz.U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) poprzez błędne przyjęcie, że istotne pogorszenie stanu zdrowia w składkowym okresie ubezpieczenia nie stanowi uzasadnionej przesłanki do ubiegania się o przyznanie uprawnień rentowych, z uwagi na brak cechy samodzielności przyczyny powstania częściowej niezdolności do pracy, która w ocenie Sądu nie występuje, w sytuacji, gdy nie powstały u ubezpieczonego dodatkowe schorzenia w stosunku do uprzednio stwierdzonych, jak również polegającą na uznaniu, że brak przymiotu samodzielności schorzenia (co skarżący kwestionuje) uprawnia do stwierdzenia, że niezdolność do pracy nie powstała w okresie składkowym. Ponadto wyżej wskazanemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania: - art. 233 § 1 i

2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału z pominięciem dowodów w postaci opinii biegłych lekarzy psychiatrów, co skutkowało przyjęciem, przez Sąd, iż brak jest podstaw do przyznania M. S. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z powodu nie ziszczenia się przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3 z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podczas gdy wyżej opisana przesłanka w postaci pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego, które samoistnie stanowi o jego częściowej niezdolności do pracy miała miejsce; art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny i pominięcie dowodów w postaci opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii – A. T. oraz psychiatrii – R. Ć., z których jednoznacznie wynika, że nastąpiło istotne pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego, które samoistnie stanowi o jego częściowej niezdolności do pracy i poczynienie w tym zakresie, a więc w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych własnych, dowolnych ustaleń, bez przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych, co w konsekwencji skutkuje poczynieniem dowolnych ustaleń Sądu w tym zakresie; art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez zakwestionowanie z urzędu przez Sąd Apelacyjny ustaleń opinii biegłych lekarzy orzekających w sprawie ustalenia niezdolności do pracy skarżącego, w sytuacji, gdy organ rentowy nie kwestionował w toku postępowania ustaleń i wniosków sporządzonych opinii, jak również nie przeprowadzono dowodu z opinii uzupełniającej lub też dowodu z opinii innego biegłego; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek do przyznania mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, bo niezdolność ta nie powstała w okresie o jakim mowa w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z jednoczesnym wskazaniem, że niezdolność ta powstała w okresie składkowym, jednak z uwagi na brak przymiotu samodzielności nie może być uznana za okoliczność powodującą powstanie niezdolności do pracy, przy jednoczesnym zaniechaniu wskazania na jakich dowodach Sąd Apelacyjny się oparł, a jakim dowodom odmówił wiarygodności czyniąc przedmiotowe ustalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ jej podstawy okazały się nieusprawiedliwione. Istota sporu sprowadzała się w zasadzie do rozważenia, czy pogorszenie się stanu zdrowia wnioskodawcy, w okresie zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze pracownika fizycznego w „D.” od 8 czerwca 2011 r. do 8 września 2011 r., w ramach istniejącej wówczas częściowej niezdolności do pracy uzasadnia - wskutek wniosku złożonego w dniu 24 listopada 2011. - ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy lub nieskładkowy i niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący łącznie co najmniej: 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat; 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat; 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat; 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat oraz 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat (art. 58 ust. 1 ustawy). W razie niezdolności powstałej po przekroczeniu 30 roku życia pięcioletni okres składkowy lub nieskładkowy powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (art. 58 ust. 2 ustawy).

Bezsporne jest, że częściowa niezdolność do pracy została stwierdzona wcześniej orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS w dniu 11 kwietnia 2011 r., która uznała wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 14 września 2010 r. do dnia 31 marca 2012 r.

Nie budzi również wątpliwości fakt, że z opinii biegłych lekarzy sądowych, a przede wszystkim z opinii biegłego lekarza psychiatry wynikało, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od czerwca 2010 r.

Mając powyższe fakty na uwadze, częściowa niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia, ani w ciągu 18-tu miesięcy od jego ustania, gdyż ostatni okres ubezpieczenia zakończył się w dniu 20 sierpnia 2008 r.

Oceniając ten stan faktyczny pod kątem spełnienia warunków określonych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od których uzależnione jest prawo do renty, Sąd Apelacyjny słusznie uznał, że wnioskodawca spełnia warunek niezdolności do pracy określony w punkcie 1 tego przepisu, nie spełnia natomiast warunku powstania tej niezdolności w okresach wymienionych w punkcie 3 - w przypadku wnioskodawcy w okresie zatrudnienia. Wykładnia tego przepisu jest prawidłowa, gdyż została dokonana w kontekście definicji częściowej niezdolności do pracy zawartej w art. 12 powołanej ustawy. Stanowi on, że częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dla spełnienia warunku określonego w art. 57 pkt 3 przez osobę częściowo niezdolną do pracy przed podjęciem zatrudnienia i wykonującą pracę odpowiednią do jej możliwości zdrowotnych wymagane jest pogorszenie stanu zdrowia w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy w dotychczasowym ograniczonym zakresie. Jeżeli nie nastąpiła istotna zmiana w stosunku do stanu istniejącego przed podjęciem zatrudnienia, wymieniany warunek nie jest spełniony. Nie spełnia tego warunku wnioskodawca, u którego w okresie ponownego zatrudnienia w charakterze pracownika fizycznego w tartaku, doszło do nasilenia objawów stwierdzonej wcześniej choroby. Wnioskodawca od 19 lipca 2011 r. do 17 sierpnia 2011 r. przebywał po raz kolejny w Centrum Psychiatrii w M. z rozpoznaniem zaburzeń schizotypowych i zespołem zależności alkoholowej - aktualnie abstynencja. Z karty informacyjnej z powyższego pobytu wynikało, że pomimo regularnego leczenia w PZP u wnioskodawcy nastąpiło stopniowe pogorszenie stanu psychicznego, które nie powodowało jednak całkowitej niezdolności do pracy. W niniejszej sprawie na podstawie opinii biegłych zostało ustalone, że w przypadku istniejących schorzeń psychicznych w ramach tej samej

jednostki chorobowej stan zdrowia ubezpieczonego uległ pogorszeniu i ubezpieczony wymagał hospitalizacji, co jednak nie mogło być uznane za pogorszenie stanu zdrowia powodujące ustalenie z innych przyczyn częściowej niezdolności do pracy o jakiej mowa w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten nie przewiduje „pośredniej” kategorii pogorszenia się stanu zdrowia w obrębie określonego rodzaju (stopnia) niezdolności. W niniejszej sprawie ubezpieczony od czerwca 2010 r. był częściowo niezdolny do pracy i stan ten pomimo czasowego pogorszenia zdrowia (nasilenie objawów chorobowych wymagających hospitalizacji) nie uległ zmianie, ubezpieczony nadal kwalifikował się jedynie do częściowej niezdolności do pracy w ramach tej samej jednostki chorobowej. Innymi słowy kwalifikacja prawna stopnia niezdolności do pracy dokonana na podstawie w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie uległa zmianie od czerwca 2010 r., zatem częściowa niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia, ani w ciągu 18-tu miesięcy od jego ustania, gdyż ostatni okres ubezpieczenia zakończył się w dniu 20 sierpnia 2008 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 389¹⁴ k.p.c.